

PHẦN 10

Vũ Bằng nổi nóng, anh nắm tay dựng Khải Minh đứng lên, anh gắt lên:

- Mà hãy đứng lên xem, ừ rồi thì lợi gì chứ?

Chán nản, Khải Minh lắc đầu nói như thói chí:

- Tao bây giờ biết phải làm gì đây?

Vũ Bằng nói khích:

- Nói như vậy có nghĩa là mày chấp nhận cưới Liên Liên rồi sao?

- Cưới bà tám ấy về để lộng kính hả?

- Vậy chứ sao mày cứ im lặng hoài thế?

Vẫn giọng chán chường, Khải Minh nói:

- Tại sao mà Nhã Trúc chẳng chịu hiểu cho tao chứ?

- Điều này cũng khó trách Nhã Trúc lắm!

- Tao hiểu nhưng mà ít ra cô ấy cũng phải để cho tao được giải thích chứ.

- Người ta cũng phải có cái lí của người ta chứ! Chuyện xấu của mày lộ ra trước mắt đó bảo bình tĩnh làm sao được.

Khải Minh xua tay:

- Tao phải về công ty đây.

Tươi ngay nét mặt, Vũ Bằng cho xe nổ máy:

- Vậy thì lên.

Nhưng Mỹ Hòa kêu to:

- Anh Bằng!

Khải Minh vỗ vai Vũ Bằng:

- Mỹ Hòa kia!

Vũ Bằng cho xe dừng lại, Mỹ Hòa thở hồn hển:

- Hai anh làm em đuổi theo mệt chết được

Vũ Bằng nhìn cô bật cười:

- Có chuyện gì mà em có vẻ mệt thế?

- Có chuyện mới tìm anh chứ.

Sốt ruột, Vũ Bằng giục:

- Chuyện gì nói hai anh nghe đi!

- Sao hả? Hai anh bận việc à?

Khải Minh xoa tay:

- Không bận, em nói đi!

- Em mời hai anh vào quán uống nước để em nói chuyện.

Gãi giải đầu, Vũ Bằng bảo đùa:

- Nhưng vấn đề là ai mời vậy hả?

Khải Minh cũng vuốt vuốt túi áo mình:

- Anh quên đem bóp theo rồi đó.

Chu môi, Mỹ Hòa phụng phịu:

- Vậy thì em đợi, vả lại chuyện này là em nhờ cậy hai anh mà.

Vào quán gọi nước, Mỹ Hòa lên tiếng:

- Hai anh có vui vẻ giúp em không hả?

Vũ Bằng phá lên cười:

- Em chưa nói làm sao tụi anh biết mà gật đầu.

Khải Minh nheo nheo mắt nhìn Mỹ Hòa:

- Trừ việc giết người, chuyện gì anh cũng có thể giúp em cả.

Vũ Bằng gật gù:

- Anh cũng vậy.

Mỹ Hoà bồng chùng xuống mặt cô ủ rũ:

- Em muốn nhờ hai anh giúp đỡ cha mình.

Vũ Bằng giảnh lên tiếng trước:

- Cha em làm sao?

- Công ty sắp phá sản, nợ nần chồng chất.

Vũ Bằng ngạc nhiên:

- Trước đây em hận ông ta lắm mà.

Cúi mặt, Mỹ Hòa ấp úng:

- Đó là chuyện trước đây còn hiện tại cha em khổ lắm.

Khải Minh húp ngụm nước anh hỏi:

- Em muốn tụi anh giúp mà giúp gì bây giờ?

- Cha em đang cần tiêu thụ một số mặt hàng còn tồn đọng.

Từ trước tới giờ ai ai cũng biết ông Quang Thanh là một công ty lớn độc lập, ông bị vỡ nợ thật là một chuyện hi hữu.

Đột ngột, Vũ Bằng hỏi Mỹ Hòa:

- Vậy còn Mỹ Hà, cô ấy tính sao?

Chị hai em cũng rất lo lắng nhưng cũng đành bó tay.

Thấy không có thời gian nên Khải Minh đứng lên:

- Em an tâm về đi, chuyện này để anh bàn lại với cha anh rồi quyết định.

- Em cảm ơn anh trước nhé!

Thấy con trai buồn, bà Tuyết Phượng cũng thấy đau.

- Bà đã điện thoại báo thẳng với bà Thành là xin từ hôn, mặc cho bà ta la hét qua điện thoại.

Hối hận vì chọn lầm người nên bà Tuyết Phượng biết mình có lỗi với Nhã Trúc, người con gái đẹp người đẹp nét.

Khải Minh quay trở về nhà, thấy con vẫn buồn, bà biết vẫn chưa tìm được Nhã Trúc nên nói an ủi:

- Đừng buồn nữa con. Nếu con và nó có duyên thì ắt hẳn sẽ gặp nhau thôi.

Sợ mẹ lo buồn nên Khải Minh gượng vui:

- Mẹ nói rất phải

- Nhưng mà này...

- Cha con vẫn còn giận đấy.

Khải Minh chép miệng:

- Con cũng có vui gì đâu.

- Tội nghiệp thân gái một mình chẳng biết trôi nổi nơi nào.

Khải Minh đứng lên:

- Con đi tắm đây

Điện thoại lại réo vang, Khải Minh mở máy:

- Alô! Khải Minh đây!

- Mỹ Hà đây anh!

- Có gì không Mỹ Hà?

- Nhã Trúc mới vừa điện về cho em.

Sáng mắt, Khải Minh mừng rơn:

- Cô ấy hiện giờ ở đâu?

- Nó không cho em biết ở đâu cả.

- Vậy cô ấy nói gì?

- Chỉ hỏi thăm anh thôi và chúc phúc cho anh.

- Chúc phúc cái gì chứ?

- Chúc anh trăm năm hạnh phúc với Liên Liên.

Bật cười, Khải Minh chua xót nói:

- Cô ấy lúc nào cũng muốn cho người khác hạnh phúc.
- Vì vậy nó mới khổ, bây giờ anh tính sao đây?
- Chưa gặp Nhã Trúc thì anh chưa thể quyết định điều gì cả.
- Vậy còn Liên Liên?
- Mẹ anh đã xin từ hôn rồi.

Mỹ Hà đưa ra nhận xét:

- Từ hôn thôi nhưng Liên Liên có thể vẫn chưa từ bỏ thủ đoạn hại người đâu.
- Cô ấy dám...

Chó điên thường hay cắn lung tung lắm.

- Cô nói cũng phải

Khải Minh thở dài:

- Vậy thôi nghe!
- Được rồi có chuyện gì mới, em sẽ báo tin cho anh.
- Cảm ơn!

Vũ Bằng cứ rên rỉ bên tai Mỹ Hà nhưng cô vẫn lạnh lùng lắc đầu:

- Em nói rồi không được đâu.
- Sao vậy hả em?
- Em sợ cái lắc đầu từ chối của vú anh lắm.

Giơ hai tay lên Vũ Bằng cam đoan:

- Anh hứa với em là sẽ không có gì xảy ra cả.

- Làm gì mà khẩn trương vậy anh?

Âu yém, Vũ Bằng dỗ ngọt:

- Vú bảo phải được gặp em thì mới gật đầu đồng ý

Rùng mình, Mỹ Hà rụt cổ:

- Eo ơi! Xấu hổ chết đi được.

Vũ Bằng vẫn nói:

- Gật đầu đi mà Mỹ Hà, em ra điều kiện gì anh cũng chịu.

Nghiêng qua nghiêng lại nhìn tới nhìn lui, Mỹ Hà tủm tỉm cười:

- Xem ra anh cũng lộ ra ngoài rồi đó.

Đưa tay vuốt vuốt mặt, Vũ Bằng cười hì hì:

- Mặt anh dính lọ hả?

- Còn hỏi thế nữa?

- Dính gì hả?

- Mặt chai đó.

- Mặt chai không bằng nói dai mà em.

- Hừm! Chẳng đáng đáng mày râu tí nào

Nhăn mặt, vũ Bằng phân trần:

- Nam nhi chi chí rõ ràng à nha!

Tủm tỉm cười, Mỹ Hà làm giá:

- Vậy thôi nha, anh có thể về, em còn lo công việc nữa.

- Đuổi anh hả Mỹ Hà, sao nõ lòng vậy em?

Chu môi, Mỹ Hà đẩy đẩy Vũ Bằng:

- Đi đi! Về đi!

Bà Mỹ Hạnh bước ra, trách yêu con gái:

- Thôi đừng có đùa dai như vậy con.

Vũ Bằng được nước làm tới:

- Bác thấy không Mỹ Hà lúc nào cũng ăn hiếp con

Bà Hạnh chép miệng:

- Thầy hai đứa vui làm mẹ chạnh lòng nhớ đến Nhã Trúc.

Đang vui nghe mẹ nhắc đến Nhã Trúc, Mỹ Hà tiu nghỉu:

- Thật ra vắng nhỏ ấy con buồn lắm!

Vũ Bằng cũng nói:

- Nhất là Khải Minh lúc này nó như là kẻ mất hồn vậy.

- Nhỏ ấy cũng cố chấp ghê!

Tiếng Mỹ Hòa vang lên:

- Mẹ ơi! Có khách

Bà Hạnh nói với hai đứa:

- Hai đứa dắt nhau ra vườn chơi, mẹ có khách.

Mỹ Hà nhón chân hỏi:

- Ai vậy mẹ?

- Chưa biết được.

Vũ Bằng nắm tay Mỹ Hà kéo ra phía sau nhà

Bà Hạnh lên tiếp khách, thấy người khách lạ không mời mà đến, bà Hạnh lịch sự mời:

- Mời chị ngồi, chẳng hay chị tìm tôi có chuyện gì không ạ?

Người đàn bà ngó bà Hạnh chăm chăm:

- Mỹ Hạnh phải không?

- Tôi... chị là ai mà biết tôi?

- Ngọc Xuyên đây mà Hạnh

Bà Hạnh há hốc mồm kêu lên:

- Ôi, Ngọc Xuyên! Bà đây thật sao?

Bà Ngọc Xuyên xúc động mạnh:

- Trời ơi! Máy chục năm qua rồi.

Bà Hạnh gật gù:

- Phải gần hai mươi năm rồi còn gì, hồi này bà sống thế nào?

Bà Ngọc Xuyên như vẫn còn xúc động, bà nói:

- Gặp lại bạn tôi mừng lắm, thế còn anh Thanh thì sao?

Chợt buồn bà Hạnh kể:

- Tụi này chia tay nhau gần mười năm nay.

- Chia tay nhau hả?

- Anh ấy có vợ bé!

- Vậy hả?

- Mẹ con mình phải sống cuộc sống vất vả lắm.

Bà Xuyên thắc mắc:

- Tại sao lại như vậy chứ?

- Bà còn nhớ Bích Thảo không?

Bà Xuyên gật đầu:

- Con đó có đốt thành than mình vẫn nhận ra.

- Nó là oan gia của gia đình này đó.

Bà Xuyên kêu lên:

- Sao hả? ông ấy bỏ bà để đi theo con đó hả?

- Phải!

- Hừm! Con đó nó đâu có nhân tính, luôn phá gia cang người khác.

Bà Hạnh chợt hỏi:

- Bà đến tìm tôi phải không?

- Này, bà có đứa con gái tên là Mỹ Hà phải không?

- Đúng vậy nhưng có chuyện gì sao?
- Nó quen với một chàng trai tên là Vũ Bằng.
- Đúng lắm! Nhưng sao bạn lại biết?

Sáng mắt, bà Xuyên lộ nét vui mừng:

- Vậy quả là trời cao có mắt mà khiến cho mấy mươi năm gặp lại mình lại kết sui gia.

Há hốc mồm, bà Hạnh vẫn chưa tin, nên hỏi lại:

- Sao hả? Bạn nói gì tôi chưa hiểu.
- Thằng Vũ Bằng là con trai của tôi đó.

Ngỡ ngàng nhìn bạn, bà Hạnh như vẫn chưa tin đó là sự thật.

- Bà nói sao? Vũ Bằng là con trai của bà ư?
- Đúng vậy!
- Ôi, tại sao lại có sự trùng hợp như vậy?

Vũ Bằng rượt đuổi Mỹ Hà cô chạy vào cầu cứu mẹ:

- Mẹ, anh Bằng ăn hiếp con!

Bà Hạnh kêu lên:

- Con chẳng thấy khách của mẹ sao?

Mỹ Hà le lưỡi khoanh tay cúi đầu:

- Dạ, cháu chào dì ạ!
- Ngoan lắm!

Vũ Bằng cũng từ ngoài chạy vào:

- Mỹ Hà... ơ kia mẹ...

Mỹ Hà nghe Vũ Bằng gọi mẹ, cô ngơ ngác hỏi:

- Sao hả? Ai cho phép anh gọi mẹ em bằng mẹ vậy?
- Thì anh gọi mẹ của anh mà.

Vũ Bằng vừa nói vừa ra dấu, Mỹ Hà thoáng giật mình ấp úng:

- Hả, mẹ của anh...

Bà Hạnh tươi cười nhìn con gái:

- Di đây là mẹ của Vũ Bằng đó.

Mỹ Hà ngập ngừng:

- Vậy sao... anh...

Vũ Bằng vội đính chính:

- Anh không gạt em đâu, mẹ đây là cũng chính vú nuôi của anh đó.

Bà Ngọc Xuyên giải thích:

- Lúc nhỏ nó rất hay bệnh, nên cứ gọi mẹ, chỉ gọi là vú nuôi thôi.

Vũ Bằng bước đến cạnh bà:

- Sao vú biết con ở đây mà tìm?

Bà nói vui:

- Sao hả? Bí mật đi tìm xem mắt con dâu tương lai chẳng được à?

Đỏ mặt vì xấu hổ, Mỹ Hà giấu mặt sau lưng mẹ, Vũ Bằng cố tình trêu Mỹ Hà:

- Mẹ, mẹ làm Mỹ Hà mắc cỡ rồi kìa?

Chu môi, Mỹ Hà nguýt anh một cái:

- Hãy đợi đấy!

Tiếng bà Xuyên lại vang lên:

- Sao đây? Chị có chịu gả con gái về làm dâu nhà tôi không thì nói.

Bà Hạnh xoa tay:

- Gái lớn thì phải gả chồng, giữ lại làm gì?

Mỹ Hà ôm tay mẹ:

- Kìa mẹ.

Vũ Bằng thì vui lắm, anh hí hửng nói:

- Em thấy anh có nói gạt em không hả?

- Ai biết!

Bà Xuyên vui mừng nói:

- Hai con an tâm, ta sẽ tìm ngày tốt để dạm hỏi, rồi cưới luôn.

Vũ Bằng reo lên:

- Thiệt không mẹ?

- Thiệt chứ!

Vũ Bằng nói với Mỹ Hà:

- Em tin anh chưa!

Chu môi, Mỹ Hà nói nhỏ vào tai anh:

- Ai thèm lấy anh chứ hả?

- Vậy chứ em chờ ai?

- Hồng biết!

- Em đừng chơi trò ú tim với anh nha

- Hai người lớn nhìn nhau mỉm cười. Họ rất hài lòng về hai đứa con của mình.

Mỹ Hà trong lòng cảm thấy rộn vui, cô đâu ngờ tình yêu của cô và Vũ Bằng lại gặp may mắn đến như vậy:

Mỹ Hà hơi lùì lại, mắt mở trừng trừng nhìn hai người đàn ông, một là cha cô, một là ông khách lạ.

- Ông, ông đến đây làm gì?

Ông Quang Thanh tỏ thái độ ân cần:

- Thì cha đến thăm mẹ con con không được sao?

Nhớ lại hôm nào, ông đã đối gạt chị em mình, Mỹ Hà càng thêm gay gắt:

- Gia đình này không ai có thể chấp nhận ông là cha cả.

Bà Hạnh bước ra, bà bảo con gái:

- Con vào trong đi?

Nhưng Mỹ Hà sợ mẹ bị ăn hiếp nên vẫn còn đứng đợi.

Bà Hạnh lạnh lùng hỏi ông:

- Ông Thanh, xin lỗi được hỏi ông, ông đến đây với tư cách gì?

Ông Quang Thanh bật cười, nụ cười đã từng gây ấn tượng đối với bà lúc còn trẻ:

- Tôi đến đây để thăm em và con chẳng được sao?

- Hừm! Tôi cảm ơn ông nhưng ở đây không ai chấp nhận tình cảm dư thừa bổ thí của ông đâu.

- Sao bà lại cay đắng với tôi như vậy?

- Nếu ông còn lòng tự trọng thì xin ông hãy về cho.

Ông giở giọng nhân từ:

- Đừng làm vậy mà em, dẫu sao chúng ta vẫn còn ràng buộc bởi hai đứa con.

Lắc đầu, bà Hạnh cay đắng nói:

- Bấy lâu nay chúng nó xem như mình không có cha từ thuở nhỏ rồi, ông khỏi cần phải bận tâm.

Ông Quang Thanh dịu ngọt với Mỹ Hà:

- Mỹ Hà, cha thành thật xin lỗi hai con.

Mỹ Hà lắc đầu:

- Người mà ông cần xin lỗi là mẹ của tôi kia. Người mà ông đã hành hạ phải chết đi sống lại bao lần đó.

Chép miệng, Quang Thanh nói như người có lỗi:

- Cha biết mình có lỗi nhiều lắm nhưng lần này cha muốn giúp con thật sự.

Mỹ Hà lắc đầu từ chối:

- Nhưng ở đây không ai cần sự giúp của ông cả.
- Đây là Thông bạn của cha, ông ấy giàu có nhất nhì thành phố này đó.

Mỹ Hà lắc đầu:

- Điều đó ông nói với tôi làm gì?
- Ta nói thẳng cho con biết, cha đã hứa gả con cho anh ta rồi đó.

Bà Hạnh trợn mắt, cơn giận dữ càng bộc phát nhiều hơn, bà hét lên:

- Ông lấy cái quyền gì mà gả nó chứ?

Ông cười hề hề:

- Lấy quyền làm cha, sao bà lại hỏi tôi câu dư thừa vậy?

Mỹ Hà cũng cảm thấy bất bình cô hét lên:

- Ông thật là vô lí, tôi đâu cần ông tìm chồng cho tôi chứ, chỉ có mẹ tôi có quyền quyết định.

Ông Quang Thanh đưa tay ngăn:

- Con gái đừng như thế chứ. Dẫu sao cha cũng đã giúp con phần nào đó chứ.

Mỹ Hà gắt lên, hai tay bịt lấy tai:

- Tôi không cần ông lo, ông không xứng đáng đâu.
- Nhưng cha đã lỡ hứa và lấy tiền của người ta rồi con ạ!

Mỹ Hà vẫn khư khư từ chối:

- Đó là chuyện của ông còn tôi, tôi cũng đã có chồng, chúng tôi chuẩn bị cưới nhau rồi.

Dụ mãi không được, ông Thanh nổi nóng, ông gắt lên, giọng ông mới ghê sợ làm sao:

- Ngốc ạ! Mẹ con mày rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt sao?

Bà Mỹ Hạnh đứng dang hai chân, hai tay chống nạnh, mắt long lên vì giận dữ:

- Ai dám mang Mỹ Hà đi hãy bước qua được nơi này, mười năm nay ai đã bỏ rơi con sống trong cảnh màn trời chiếu đất, đói khát chết đi sống lại bao lần. Giờ ông còn mang mặt về đây nhận con ư?

Thấy coi bộ khó ăn, nên ông Quang Thanh xuống giọng:

- Tôi chỉ tìm chồng giàu có sung sướng cho con mà thôi.

Mỹ Hà ngân ngán nước mắt, cô kêu lên:

- Cám ơn ông quan tâm

Bà Mỹ Hạnh hét to:

- Ông cú đi được rồi đó, đừng để tôi làm lớn chuyện.

Ông Quang Thanh trừng mắt nhìn mọi người, ông thốt lên:

- Được tôi đi đây nhưng sẽ còn quay lại nữa.

Mỹ Hà ôm chầm lấy mẹ mà khóc ngất:

- Mẹ ơi! Mình phải làm sao đây?

Bà Hạnh trấn an con:

- Hãy an tâm, có mẹ đây, mẹ không để cho ông ấy tự quyền đâu.

Mỹ Hà ôm cứng lấy bà Hạnh, cô vô cùng hoang mang trước lời dọa của cha mình.

Liên Liên được Khải Minh cho nghĩ việc, cô càng thêm điên cuồng phá anh hơn.

Cô vừa bị bắt cùng với đám choai choai uống rượu quậy phá làm mất an ninh trật tự

Khải Minh về quê ngoại của Nhã Trúc tận miền biển Hà Tiên để tìm cô.

- Nhã Trúc!

Nhã Trúc đang cùng nhóm bạn tổ chức cuộc tham quan ngoạn mục trên biển Hà Tiên, nghe tiếng gọi cô giật mình quay lại:

- Hà... anh...

Khải Minh đứng lặng nhìn cô thật lâu để voi đi phần nào thương nhớ.

- Cuối cùng anh cũng đã tìm được em rồi Trúc ơi?

Nhã Trúc nửa mừng vui nửa như sợ hãi, cô vội lắc đầu:

- Anh nên quay về với Liên Liên đi.

- Đến giờ này mà em vẫn chưa chịu tin anh sao?

- Em tin nhưng em không muốn vì em mà Liên Liên phải khổ.

Vội trấn an người yêu, Khải Minh giải thích:

- Liên Liên đã bị bắt về tội làm mất an ninh trật tự rồi.

Ngã đầu lên vai anh, Nhã Trúc thổn thức:

- Sao anh biết em ở đây mà tìm?

- Tình yêu thôi thúc anh, nó giúp anh tìm được em.

Nhã Trúc xúc động, cô úp mặt lên vai anh mà khóc, khóc cho vui phiền muộn, khóc để mừng ngày sum họp, nâng đầu cô lên, Khải Minh bảo:

- Cha anh cứ luôn giục anh đi tìm em cho bằng được.

- Vậy hả anh?

- Mọi người ai cũng quý thương em cả, về với anh nghe em!

Ôm cứng lấy anh, Nhã Trúc cảm thấy sung sướng dạt dào yêu thương:

- Vâng! Em sẽ về với anh.

Cúi xuống, Khải Minh đặt lên môi mộng mơ như hé mở chờ đón một nụ hôn nồng nàn tha thiết, Nhã Trúc dạt dào yêu thương trong vòng tay anh.

Mỹ Hà ôm chầm lấy Nhã Trúc vừa mừng vừa tủi, cô véo von:

- Tưởng kiếp này không thể gặp mi nữa chứ?

Nhã Trúc với cặp mắt đỏ hoe xúc động nói không nên lời:

- Ta nhất định phải về để còn dự đám cưới của mi nữa chứ.

Chớp mắt nhìn bạn, Mỹ Hà tinh nghịch hỏi:

- Sao hả, còn bạn và Khải Minh tính làm sao?

Túm tùm cười, Nhã Trúc lắc đầu:

- Tụi này sẽ nhường cho hai người tổ chức trước đó.

Khải Minh nói với hai người như van xin:

- Xin hai người làm gấp giùm đi, để còn tới lượt người ta nữa chứ.

Vũ Bằng cười hì hì:

- Tụi này còn nôn nao hơn các bạn nữa đó!

Lườm anh một cái, Mỹ Hà kêu lên:

- Ê, này chỉ có một mình anh nôn nao thôi đó, còn em không có à nha!

Mọi người được dịp cười vang, Vũ Bằng xua tay:

- Sao em lại bán đứng anh như vậy?

- Cho anh bỏ cái tật ham cưới vợ lộ lên mặt luôn hà.

Lại cười vang, Vũ Bằng đưa nắm đấm lên dọa:

- Cưới được em rồi thì em sẽ biết tay anh.

Phùng má, Mỹ Hà long lanh ánh mắt, cô nguyệt dài:

- Xí, còn lâu em mới để anh ăn hiệp à nha!

Nhã Trúc lắc đầu quày quây:

- Đến lúc ấy ta sợ mi nhanh nhanh xếp càng mà đầu hàng vô điều kiện ấy chứ.

Lại một trận cười vang...

Mỹ Hà đột nhiên biến mất trong ngày cưới, mọi người xôn xao hẳn lên, Nhã Trúc mắt hấn bình tĩnh cô òa lên khóc phân minh:

- Nó mới vừa đứng với cháu đó thôi! Quay lại nó biến mất rồi.

Bà Mỹ Hạnh hơn ai hết đã biết lí do mất tích của Mỹ Hà, bà vội trấn an:

- Không sao đâu, nó sẽ về thôi ông Khải Tâm cũng có mặt ông an ủi Nhã Trúc:

- Đừng khóc nữa con, Mỹ Hà sẽ về ngay thôi.

Vũ Bằng thì ngồi đứng không yên, anh tự trách mình không giữ được Mỹ Hà:

- Cũng tại cháu tất cả mà.

Khải Minh trấn an bạn:

- Có lẽ là do ông Quang Thanh đó thôi.

Lo lắng, Vũ Bằng khẩn trương:

- Vậy thì phải làm sao?

- Chờ!

Vũ Bằng nóng vội:

- Mà còn đùa được sao?

- Ai mà đùa chứ, nóng quá cũng đâu làm gì được.

Mỹ Hà từ ngoài chạy vào đầu tóc rối bù, quần áo thì xóc xệch. Mọi người kinh ngạc nhìn cô, Vũ Bằng ôm chầm lấy cô:

- Mỹ Hà, em không sao chứ?

Mỹ Hà khóc ngất trên vai Vũ Bằng:

- Em cứ tưởng mình không thể về được nữa rồi.

Ông Khải Tâm quan tâm:

- Ai đã bắt cháu vậy? Cháu nói đi!

- Dạ, là cha của cháu.

Lắc đầu, ông Khải Tâm thốt lên:

- Hùm dữ còn không ăn thịt con mà, ông ấy lại...

Lau nước mắt cho cô, Vũ Bằng trấn an:

- Em đừng sợ, ông ấy không dám đến đây đâu

Bà Hạnh vuốt ve, an ủi con gái:

- Mẹ đã báo công an có lẽ họ đã tạm giữ ông ấy lại rồi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Bà Tuyết Phượng cũng đã đến, bà nắm tay Nhã Trúc bóp nhẹ:

- Đám cưới của Vũ Bằng và Mỹ Hà xong, mẹ cũng sẽ tổ chức cho hai con.

Nhã Trúc đỏ mặt vì sung sướng, cô đáp lí nhí:

- Con cảm ơn bác.

- Coi kia, sao lại là bác chứ hả?

Khải Minh giục:

- Em gọi lại đi!

- Em... em...

Vũ Bằng trêu:

- Hãy gọi lên, có lẽ bác ấy chờ nghe tiếng ấy lâu lắm rồi đó.

Bà Tuyết Phượng gật gù tán thành:

- Thằng coi vậy mà xem ra thông minh đấy, gọi mẹ đi con.

Nhã Trúc cúi đầu e ấp:

- Mẹ...

Mọi người vỗ tay cười vang, bà Ngọc Xuyên cũng vừa tới bà lên tiếng:

- Ô, sao đông đủ thế hả?

Ông Khải Tâm cười mở nói:

- Chỉ còn thiếu bà chị nữa thôi đấy!

Vũ Bằng gọi to:

- Mẹ, con cảm ơn mẹ!

- Hừ, cảm ơn cái gì tôi chứ, hôm nay tôi chính thức trình thiệp báo tin ngày cưới của hai trẻ đây.

Vũ Bằng vui mừng như muốn nhảy cẫng lên:

- Con cảm ơn mẹ!

Bà Xuyên vui vẻ bảo:

- Đừng cảm ơn mẹ mà hãy cảm ơn tất cả mọi người kia.

- Dạ, con cảm ơn tất cả mọi người.

Mỹ Hà bầu nhẹ vào hông Vũ Bằng làm anh kêu lên:

- Ui da!

Mọi người đổ dồn về hướng anh, Mỹ Hà gắt nhỏ:

- Anh làm gì mà vui dữ vậy hả?

Cười hì hì Vũ Bằng nắm tay vợ giơ lên cao:

- Khó khăn lắm mới cưới được vợ, thử hỏi ai mà không vui chứ

- Đúng rồi!

- Nói hay lắm!

Vũ Bằng được thể, anh nheo nheo mắt nói với Mỹ Hà:

- Em thấy anh nói có sai đâu hả?

Nguyt anh một cái Mỹ Hà long lanh ánh mắt yêu thương nói nhỏ:

- Đừng để lộ quá người ta cười cho đấy!

Rồi đám cưới của họ được tổ chức một cách long trọng cô dâu chú rể tràn ngập trong niềm hạnh phúc.

Nắm tay người yêu xiết nhẹ, Khải Minh thì thầm bên tai Nhã Trúc:

- Nhìn người ta hạnh phúc mà anh phát ham

Đỏ mặt, Nhã Trúc quay đi chỗ khác:

- Sao hả? Thấy người ta hạnh phúc rồi anh cũng muốn bắt chước à?

- Vậy còn em thì sao nào?

Rụt vai, Nhã Trúc cười khúc khích:

- Em hả? Em thì chưa muốn đâu.

Khải Minh đưa tay thọt lét cô:

- Còn anh thì lại buộc em phải muốn thôi.

Nhã Trúc kêu lên:

- Ý, em hông chịu vậy đâu!

- Sao hả, em có chạy trốn anh được không?

Lắc đầu quây quây, Nhã Trúc cười khúc khích:

- Em đầu hàng rồi, anh đừng tay lại đi

- Dừng thì dừng nhưng em phải hứa với anh một điều.

- Điều gì hả anh?

- Sau khi cưới xong, em vào công ty làm với anh.

Chu môi, Nhã Trúc lắc đầu:

- Em chỉ muốn làm bà nội trợ thôi.

- Sao, làm bà giám đốc không chịu hả?

- Vậy còn anh?

- Anh làm phó thôi hà.

Đưa tay sờ nhẹ vào trán anh, Nhã Trúc âu yếm bảo:

- Anh khôn thấy mờ!

Cười hì hì, Khải Minh nhắc chuyện xưa:

- Để có được em, anh còn làm tên sửa xe đạp được kia mà.

Hít hít mũi lên để nghe niềm hạnh phúc dâng trào Nhã Trúc cười hồn nhiên:

- Và sau này anh định làm anh chàng nội trợ cho vợ và một bầy con nheo nhóc nữa sao?

- Đó là ước muốn của anh!

Tủm tủm cười, Nhã Trúc ngã vào lòng anh nũng nịu:

- Chẳng lẽ anh suốt đời chỉ biết phục vụ vợ con thôi sao.

- Đúng vậy, đó là niềm hạnh phúc của anh mà, em chịu vậy không?

Nhã Trúc cười giòn trong niềm hạnh phúc:

- Nhất chồng em rồi.

Khải Minh bế cô lên xoay mấy vòng, họ quấn quít nhau bằng những nụ hôn kéo dài vô tận.

HẾT